

Ranné stíšenie v živote poslušnosti

A jestli je prvotina svätá, vtedy aj celé cesto, a jestli je koreň svätý, vtedy aj vetvy.

Rímskym 11:16

Aký je to dar, že Starý zákon je plný predstaviteľov posväteného života a že ak na začiatku dňa študujeme ich život, naberieme z toho posilnenie pre celodennú prácu. Sme uistení o tom, že existuje moc k víťazstvu nad každým pokušením. Je nevysloviteľné, že v rannej hodine môže byť naše spojenie s Bohom také upevnené, že v priebehu dňa uprostred zhonu a povinností, hoci na Boha ani nemyslíme, naša duša môže byť čistá a v bezpečí. Ak sa v srdci zaoberáme úprimným želaním privinúť sa k Ježišovi, v celodennom zhone nám žiadne pokušenie nemôže uškodiť a vziať nám istotu, že sme s ním a on v nás. Každé pokušenie nás ešte viac upevňuje. Aký dôvod k chvále a vďačnosti za to, že ranná chvíľka stíšenia môže každého dňa obnoviť a posilniť naše nové odovzdávanie sa Ježišovi a našu vieru a dôveru v neho. Naš život poslušnosti tým dostane novú silu a môže ísť od víťazstva k víťazstvu.

Nedá sa dosť dôrazne poukázať, aké životne dôležité je spojenie medzi poslušnosťou a ranným stíšením sa na modlitbe. Túžba po živote v úplnej poslušnosti dodá nový význam a cenu rannému stíšaniu práve tak, ako ono dodá opäť silu a odvahu potrebnú k poslušnému životu.

1. Hlavný dôvod ranného stíšenia

Najprv uvažujme, aký je hlavný dôvod, prečo sa usilovať o verné dodržiavanie chvíľ ranného stíšenia.

Ak sa dívame naň ako na povinnosť a nevyhnutnú časť svojho života, stane sa nám veľmi skoro bremenom. Práve tak to bude aj vtedy, keď sa budeme zaoberať predovšetkým svojim vlastným šťastím, svojim vlastným prianím a bezpečnosťou. Musí to byť predovšetkým túžba po obecenstve s Bohom, ktorá robí pre nás chvíle ranného stíšenia skutočne príťažlivými.

Boli sme stvorení na Boží obraz, preto dúfame, že budeme žiť vo večnosti v Božej blízkosti. Pán Boh nás vyzýva, aby sme „vstúpili do izbičky svojho srdca“ a lepšie ho poznali a získali silu i lásku k naplneniu svojho života. Stane sa tak, keď najskôr získame verné spojenie s ním – a jemu podobíme všetko.

V komôrke, vo chvíli ranného stíšenia, je náš duchovný život podrobovaný skúške, ale je aj

naplňovaný novou silou. Tu je bojové pole, na ktorom sa rozhodne, či celý deň bude patriť Bohu a či to bude deň úplnej poslušnosti. Ak zvíťazíme tam, zveriac sa rukám Všemocného Pána, máme víťazstvo dňa zaistené. Tam v súkromnej izbičke musíme dokázať, či máme skutočne rozkoš v Bohu a či sme si vytýčili cieľ – milovať ho z celého srdca.

Nech je teda našou jedinou túžbou urobiť Božiu prítomnosť prvoradým predmetom našej oddanosti. Stretnúť sa s Bohom, oddať sa jeho svätej vôli, túžiť ľubiť sa len jemu, prijímať od neho príkazy, cítiť jeho žehnajúcu ruku a počuť ho hovoriť: „Chod' v tejto mojej sile...“ – toto všetko môže naša duša dosiahnuť iba vtedy, keď pochopí, že to môže nájsť a precítiť každého dňa len vo chvíľach ranného stíšenia na modlitbe. Tam sa po ňom roztúžime a nájdeme v ňom svoju rozkoš.

2. Čítanie Biblie

Zamyslime sa teraz nad vzťahom čítania Božieho slova k predmetu, ktorým sa zaoberáme.

1. Najprv musíme dbať, aby slovo, ktoré nás má pritiahnúť bližšie k Bohu, nebolo vlastne prekážkou, ktorá by nám naopak Boha skryla.

Naša myseľ môže byť zaujatá, nadchnutá a potešená všetkým tým, čo pri čítaní nachádzame, ale predsa, ak by malo zostať len pri vedomostiach, nevyťažili by sme veľa dobrého.

Ak nás to nevedie k očakávaniu na Boha, k jeho oslavovaniu a k prijatiu jeho milosti i moci, ktorá by občerstvila a posvätila náš život, stane sa nám všetko prekážkou – miesto pomoci.

2. Druhým ponaučením, ktoré treba často opakovať, je, že len Svätý Duch nás môže dokonale poučiť o pravom význame Božieho slova a o tom, ako môže slovo naozaj zasiahnuť do nášho vnútorného života a spôsobiť v nás zmenu.

Nebeský Otec, ktorý nám dal svoje slovo s jeho tajomstvami a posolstvom, dal nám i Svätého Ducha, aby nám ho vysvetlil a aby sme toto slovo prijali do srdca. Otec si praje, aby sme túžili po tom, aby nás jeho Duch vyučoval. Chce, aby sme sa prehlbovali v pokore, učili sa s túžiacou myslou a verili, že Svätý Duch dá, aby v hĺbinách nášho srdca jeho slovo žilo a pracovalo. Chce, aby sme pamätali na to, že je nám daný Duch, aby sme ním boli vedení, aby sme za ním kráčali a on aby vládol nad celým naším životom. Môže nás vyučovať len vtedy, ak úprimne dôverujeme jeho vedeniu. Ak to robíme a očakávame trpezlivo na neho, aby sme od neho prijali nové myšlienky a aby naše srdcia boli oslovené jeho slovom, vtedy môžeme počítvať s jeho učením. Vtedy nás začne Svätý Duch vyučovať.

Nech je naša komôrka pre nás učebňou, nech chvíľa ranného stíšenia je dobou štúdia, v ktorej sa dokonale zoznámime s úplnou odovzdanosťou a s poddanosťou Svätému Duchu.

3. Po tretie by som rád zdôraznil to, čo sme povedali už skôr: „Študuj Božie slovo v duchu úplnej poslušnosti.“ Viete, ako často Kristus a apoštoli vo svojich epištolách hovoria o počutí a o nevykonaní. Ak si zvyknete študovať Bibliu bez horlivého a veľmi určitého predsavzatia poslúchnuť – budete utvrdzovaní v neposlušnosti. Nikdy sa nedočítate, aké má Boh s vami plány, ak sa neodhodláte úprimne a ihneď poslúchnuť a ak nebudete prosiť o milosť k stálej poslušnosti. Boh nám dal svoje slovo. V ňom zjavuje svoj úmysel s nami a tajomstvo milosti pre čitateľov jeho slova.

Aké je to smutné, ak si niekto myslí, že je dobré čítať Božie slovo bez horlivého úsilia poslúchnuť ho! Nech nás Boh chráni pred týmto ohyzným hriechom z ľahostajnosti!

Nech sa stane našou úprimnou túžbou vyznať Bohu: „Hľa, idem, aby som činil tvoju vôľu, ó, Bože!“ Bibliu čítajte vždy so srdcom hotovým poslúchnuť!

4. Ešte jedna poznámka: hovoril som o príkazoch, ktoré už poznáme a ktorým ľahko porozumieme. Pamätajte však, že je veľmi mnoho prikázaní, ktorých ste si možno ani nepovšimli a zase iné, ktoré sú tak širokého a nekonečného dosahu, že ste ich azda doteraz ani neobsiahli. Čítajte Božie slovo s hlbokou túžbou poznať celú jeho vôľu. Ak nájdete rady, ktoré sa vám zdajú ťažké a rozkazy, ktoré ako sa zdá nemožno vykonať, prosté o Božie vedenie, aby ste dostali silu a múdrosť, ako všetko konať. Nech vás neľahké miesta v Písme nútia k hľadaniu Božej vôle a vedeniu Svätým Duchom.

Nemusí to byť vždy len ľahký verš, plný povzbudení, ktorý vám prinesie najviac požehnaní; každý verš, ľahký či neľahký, nech nesie zasľúbenia alebo varovania – musí po objasnení Svätým Duchom znamenať predovšetkým bližšie puto k Bohu. Boh chce, „aby ste boli naplnení známosťou jeho vôle vo všetkej duchovnej múdrosti a rozumnosti“ a toto dielo bude vykonané najskôr v rannom osobnom stíšení pred Pánom.

Pamätajte, že len vtedy, ak viete, že Boh vám prikazuje niečo urobiť, môžete byť uistení o tom, že vám dá aj silu k vykonaniu tohto príkazu. Len vtedy, ak chceme úprimne poznať celú Božiu vôľu, môžeme byť uistení, že nám z tejto svojej vôle viac a viac zjavuje, avšak len toľko, koľko máme sily a moci túto vôľu konať.

Akou úžasnou mocou sa môže stať chvíľa ranného stíšenia pre toho, kto sa rozhodol stretnúť sa v nej s Bohom! Akou mocou sa môže stať pre toho, kto sa pevne rozhodol podrobiť sa úplnej poslušnosti a pokorne a trpezlivo čakať na to, aby ho Svätý Duch učil poznať Božiu vôľu a nechal sa uistiť o tom, že každý sľub daný v Božom slove bude iste naplnený. Kto takto prosí sám za seba, stane sa pravým prostredníkom aj iným.

3. Modlitba

Vo svetle týchto myšlienok chcem povedať niekoľko slov o tom, aká má byť modlitba vo chvíli ranného stíšenia.

Najprv proste o Božiu prítomnosť. Očakávajte, dokiaľ nad vami nezasvieti Božia tvár a dokiaľ nebudete uistení, že on na vás v láske hľadá, počúva vás a svojím Duchom pracuje vo vás.

Ak má byť náš denný život naplnený Bohom, o koľko viac musí byť Pánom tej rannej hodiny, v ktorej sa zrkadlí priebeh celého dňa. V živote viery netúžime po ničom inom viac než po Bohu, po jeho láske, jeho vôli, jeho svätosti a jeho Duchu, aby žil vo mne a dal mi moc žiť novým životom. Žiadnou inou cestou pod nebom to nedosiahneme, iba osobným odovzdaním sa jemu. A nikdy inokedy si nemôžeme plnšie vychutnať toto spojenie, iba vo chvíli ranného stretnutia s ním. Všetka plytkosť a slabosť nášho duchovného života má svoj pôvod v tom, že tak málo pestujeme ozajstné osobné stíšenie pred Bohom. Ak je pravdou, že len Boh je prameňom všetkej lásky, dobra a šťastia a že naším najvyšším šťastím je byť čo najviac v jeho prítomnosti a obecenstve s ním, tak stretnutie s ním v rannej chvíli má byť našou prvoradou a najväčšou starosťou.

Tajomstvo poslušnosti a sily všetkých Božích mužov Starého zákona spočívalo v tom, že Boh s nimi hovorieval a zjavoval sa im. Ponechajte Pánu Bohu čas, aby sa vám mohol v skrytosti zjaviť a aby vaša duša mohla zvolať, ako bolo zvolané vo Fanuel (v prítomnosti Božej): „...lebo som videl Boha tvárou v tvár.“

Nech je každého dňa hlavnou časťou vášho stíšenia opätovné oddanie sa úplnej poslušnosti. Nech každé vyznanie hriechu je veľmi určité a nech je vypleté a vytrhnuté všetko, čo Boha zarmucuje. Nech je každá prosba za milosť posväteného chodenia s Bohom konkrétna a žiadajte a prijímajte vo viere tú milosť, ktorú práve potrebujete. Nech váš pohľad do dňa, do ktorého vstupujete, je plný určitého rozhodnutia, že poslušnosť Bohu bude skúšobným kameňom.

Pochopte, že niet bezpečnejšieho spôsobu ani schodnejšej cesty k priblíženiu sa Božej láske a získaniu požehnania pri modlitbe ako stotožnenie sa s jeho svätou vôľou. A tejto poznanej Božej vôli sa pri modlitbe odovzdajte čo najdokonalejšie. To vám pomôže viac než mnoho prosieb. Naliehavo žiadajte Boha, aby vám prejavil takú veľkú milosť, dovolil vám i urobil vás schopnými priblížiť sa jeho vôli a v nej vytrvať, poznať ju a konať ju s radostnou istotou! Nech je vaša modlitba skutočne „rannou obeťou“ položenou ako zápalná obeť na oltár Hospodinov.

Aká veľká bude miera poslušnosti, taká bude i miera dôvery v Boha.

Ďalej pamätajte, že pravá modlitba a obecenstvo s Bohom nie je len jednosmernou cestou. Musíme sa stíšiť, čakať a počúvať, akú odpoveď nám Boh dá. Toto je dielo Svätého Ducha a má byť hlasom Božím k nám. V skrytých hĺbkach srdca môžeme dostať uistenie, že nás Otec počuje, že je s nami spokojný a že urobí, o čo ho žiadame. Aby sme počuli jeho hlas a dostali toto uistenie, potrebujeme v tichosti očakávať na Boha, pokojnú a v Boha dôverujúcu vieru a tiché srdce, ktoré sa skláňa v pokore, vedomé si svojej nehodnosti pred Bohom a ktoré súhlasí, aby on bol všetko vo všetkom. Ak čakáme na Boha, aby zaujal miesto v našej modlitbe, naplnení sme dôverou, že dostaneme, o čo žiadame, aj že naše vydanie sa ako obeť poslušnosti je prijaté a že teda môžeme počítať s tým, že Svätý Duch nám plne ukáže Božiu vôľu tak, aby sme ju poznali a robili, ako si praje on.

Aká sláva by nás obostrela vo chvíli ranného stíšenia a skrze neho aj počas celého dňa, keby sme takto strávili hodinu s Trojjediným Bohom, lebo Otec by sa prostredníctvom Syna a Ducha ujal vlády v našom živote tohto dňa. Aké ochotné by potom boli Božie deti k rannému stíšaniu na modlitbe!

Teraz však k tomu najdôležitejšiemu: Pestujte príhovorné modlitby v prospech iných!

Podstatným prvkom poslušnosti Pána Ježiša v jeho obecenstve s Otcom bolo: „Všetko pre iných.“ Tento duch prenikal aj každým údom jeho tela. Čím viac sme s týmto heslom oboznámení, tým viac je náš život podobnejší životu, aký si Boh praje, aby sme žili. Príhovorná modlitba je najvznešenejšou modlitbou.

Hlavným dôvodom, prečo Pán Boh vyvolil Abraháma a Izraela bolo, aby boli požehnaním svetu. Sme kráľovské kňazstvo – kňazský ľud. Pokiaľ je modlitba prostriedkom len k uspokojeniu nášho vlastného „ja“ – dovedy nemôžeme poznať v plnosti Božiu moc.

Nech je náš príhovor skutočnou túžbou po dušiach tých, ktorí sú okolo nás a nech je naozaj nesením ich hriechov a potrieb. Nech je skutočnou prosbou za rozšírenie Božieho kráľovstva! Takémuto príhovoru zasväťte chvíľu ranného stíšenia a uvidíte, ako vzrastie váš záujem o tieto chvíle a aké budú pre vás príťažlivé.

Príhovor! Len si uvedomte, čo toto slovo znamená. Obliecť sa do spravodlivosti a zásluh Krista a tak sa objaviť pred Bohom! „Na mieste Kristovom“ – keď on už nie je na zemi v tele, prosiť Boha za jednotlivých ľudí podľa mena a za všetky potreby s istotou, že jeho moc to môže urobiť. Viera v naše vlastné prijatie a pomazanie Duchom k tejto práci a vedomie, že naša modlitba môže „vytrhnúť duše zo smrti“, môže nám už na zemi pripraviť požehnanie nebies. Keď budeme v príhovornej modlitbe za blízkych pokračovať, denne sa naplní naša izbička blízkosťou neba. Dostaneme podiel na nebeskom požehnaní. Naplnenie túžby Pána Ježiša, sa takto bude viac pestovať v príhovornej modlitbe, ako v horlivosti z vlastnej sily bez modlitby. Len v príhovore sa ukazuje veriaci v pravej svojej vznešenosti, lebo má silu deliť sa o život i požehnanie. A je to opäť príhovorná modlitba, v ktorej musíme dbať o vzrast Božej moci v Cirkvi i jej prácu medzi ľuďmi.

Na záver ešte slovo. Premýšľajte znovu o dôvernom životnom spojení medzi poslušnosťou a ranným stíšením.

Bez poslušnosti nemáme duchovnú moc k poznaniu Božieho slova a Božej vôle. Bez poslušnosti nemáme dôveru, odvahu a uistenia, že sme vypočutí. Poslušnosť znamená obecenstvo s Bohom v konaní jeho vôle. Bez nej nemáme schopnosť vidieť, žiadať a držať sa požehnaní, ktoré on má pre nás.

Nemôžeme žiť život poslušnosti bez veľmi určitého osobného spojenia s Bohom vo chvíli ranného stíšenia. Vtedy môže byť sľub poslušnosti obnovený každého rána v moci a utvrdený zhora. Tam si môžeme zaistiť prítomnosť a obecenstvo, bez ktorého je poslušnosť nemožná. Je to len v poslušnosti toho jediného a v spojení s ním, keď dostaneme silu pre všetko, čo Boh môže od nás žiadať. Tam tiež dostaneme porozumenie Božej vôle a to nás učí, ako máme chodiť pred Hospodinom.

Boh povolal svoje deti k podivuhodnému, celkom nadpozemskému životu. Nech vám je chvíľa ranného stíšenia denne otvorenou bránou nebies, ktorou prúdi svetlo a moc do vášho dychtivého srdca – a z ktorej vychádzate, aby ste kráčali s Bohom po celý deň.

Skrátená štvrtá kapitola publikácie Andrew Murray (1828–1917) „Škola poslušnosti“. Vyšlo vo vydavateľstve MSEJK, Bratislava 2009. Publikované so súhlasom vydavateľa.

Poznámka k rannému stíšaniu

Zachovávať ranné stíšenie znamená stráviť aspoň prvú polhodinku každého dňa s Bohom v utíšení, pri čítaní Biblie a na modlitbe.

Sú kresťania, ktorí tvrdia, že nemôžu celú polhodinu venovať rannému rozjímaniu. Prekvapujúca je však skutočnosť, že najviac zamestnaní kresťania sa najmenej takto vyhovávajú a najčastejšie dodržujú chvíľu ranného stíšenia. Každý veriaci človek, ktorý bude mesiac alebo dva vytrvale dodržiavať toto predsavzatie, zistí, že je to najlepšie využitie času a že neprekáža jeho pravidelnej práci – ale je to najlepšia príprava na nápor dňa.

„Prečo by som aj ja nestál o Božie požehnanie hneď na začiatku dňa pri rannom rozjímaní? Po prijatí Krista za Spasiteľa a Svätého Ducha nepoznáme nič, čo by bolo pre nás väčším

dobrodením ako rozhodnutie zachovávať chvíle ranného stíšenia na modlitbe.“

Uvedený citát Jána R. Motta sa na prvý pohľad zdá príliš silný. Uvažujme však chvíľu, čo to znamená. Je to hlboké presvedčenie, že jediný spôsob, ako plne žiť v oddaní sa Kristu a Svätému Duchu, je pravidelne sa stretávať s Bohom na počiatku každého dňa a prijímať od neho milosť potrebnú k chodeniu vo svätej poslušnosti.

To znamená vidieť nerozumnosť v snahe žiť nebeský život, ak sa nedostávame do úzkeho spojenia s Bohom, od ktorého chceme prijímať duchovné požehnanie. Je to vyznanie, že len v osobnom obecenstve s Bohom a v potešovaní sa v jeho blízkosti môžeme zdieľať jeho lásku a že obecenstvo s ním pokladáme za svoju najväčšiu radosť.

Verme, že ak dáme Bohu príležitosť, aby nás formoval a obnovoval nás svojím Svätým Duchom, bude naša duša tak úzko spojená s ním, že žiadne skúšky ani povinnosti nás od neho nebudú môcť oddeliť. Pozrime sa znovu na túto vetu:

„Po prijatí Krista za Spasiteľa a Svätého Ducha nepoznáme nič, čo by bolo pre nás väčším dobrodením, ako rozhodnutie zachovávať chvíle ranného stíšenia na modlitbe.“

Ak sme prijali celým srdcom Krista ako Pána a Majstra a ak je naša prosba a žiadosť, aby nás Svätý Duch viedol a riadil, úprimná, iste myslíme na to, aby sme dali Bohu dosť svojho najlepšieho času, aby sme mohli prijímať a aby v nás vzrástlo to, čo je nevyhnutné v živote na slávu Krista a k jeho službe. Azda poviete, že je mnoho kresťanov, ktorí sa uspokojia s desiatimi minútami, alebo štvrťhodinkou. To však nebývajú silní kresťania.

Kristus žiadal od svojich učeníkov veľké obete. Možno od vás žiadal doteraz málo. Teraz vám však dovoľuje a túži po tom, aby ste priniesli väčšie obete. Obete prinášajú silní ľudia. Pomáhajú nám obdivuhodne v tom, aby sme sa odpútali od zeme a od našej samolúbsti a vzniesli sa k nebu. Neodvažujte sa obmedziť čas určený k chvíli ranného rozjímania. Nemôže byť reči o tom, či si nájdete čas. Skôr môžete ubrať desať minút spánku, desať minút priateľom alebo zábave, alebo desať minút úlohám. Aké ľahké je to srdcu, ktoré má správny pomer k Bohu a je hladné po dokonalom poznaní Božej vôle! Nech aj vás privedie Boh k potrebe ranného stíšenia s ním. Nech sa vaše srdce rozhodne mať chvíľu súkromného rozhovoru s Bohom. Ak si denne oddelíte určitý čas k stíšaniu na modlitbách, zmocní sa vás túžba: „Mám pred sebou veľké dielo a potrebujem naň čas.“ A vo vašom vnútri bude posilnené presvedčenie: „Ak chcem byť po celý deň uchovaný od hriechu, musím byť pevne zakotvený v Bohu.“ Vášmu štúdiu Biblie dá nový cieľ, ak sa stíšite pri čítaní a v pokore sa skloníte pred skrytou prácou Svätého Ducha a ak budete čakať na skutočný pokyn, daný vám Božím slovom, „nech by bola akákoľvek Božia vôľa“ s vami po celý deň. Tiež vám to pomôže cvičiť sa v príhovorných modlitbách, ktoré Cirkev veľmi potrebuje.

Neviete, či nebude neskôr váš čas ešte viac obmedzený a či nebudú okolnosti, v ktorých budete žiť, ešte ťažšie a vaša duchovná horlivosť slabšia.

Teraz je príhodný čas! Poslúchnite Božie volanie a nebojte sa urobiť odvážny sľub – stráviť potrebný čas každého rána osamote so svojím Bohom!

Skrátená „Poznámka k rannému stíšaniu“ z publikácie Andrew Murray (1828–1917) „Škola poslušnosti“. Vyšlo vo vydavateľstve MSEJK, Bratislava 2009. Publikované so súhlasom vydavateľa.